

КУРОВ АНДРІЙ РОМАНОВИЧ (25.06.1977 – 09.11.2025)

Куров Андрій Романович народився 25 червня 1977 року в селищі Червоний Донець Балаклійського району Харківської області в неповній сім'ї. Мати працювала в будівельній організації. З дитинства Андрій ріс допитливим, щирим і вихованим хлопцем.

У 1984 році пішов до 1 класу Червонодонецької середньої школи №2. Уже в ранньому віці доля підготувала для нього тяжке випробування — тяжко захворіла мама. Андрій, як міг, допомагав їй, однак хвороба виявилася невиліковною, і в лютому 1986 року вона померла. Після цього над хлопцем було встановлено опіку тіткою, і в березні 1986 року Андрій переїхав до міста Прилуки Чернігівської області. Там він навчався у місцевій школі №12, яку закінчив у 1992 році, здобувши базову середню освіту. Того ж року вступив до Прилуцького сільськогосподарського технікуму на факультет «Землепорядкування», який закінчив у лютому 1996 року, здобувши спеціальність техника-землепорядника.

Попри нове життя, він завжди сумував за рідним селищем, друзями дитинства, адже там залишилася могила його матері. У травні 1996 року Андрій повернувся до селища Червоний Донець і був прийнятий на посаду спеціаліста-землепорядника до Шебелинської сільської ради Балаклійського району.

У травні 1997 року був призваний до лав Збройних Сил України. Військову службу проходив до грудня 1998 року в Прикарпатському військовому окрузі (м. Ужгород, військова частина А-1556). Під час служби у танкових військах проявив високу відповідальність і професіоналізм, здобув військове звання старшого сержанта. Саме цей період загартував його характер і став основою майбутньої мужності.

Після демобілізації повернувся до рідного селища Донець. Працював у сільськогосподарському підприємстві ЗАТ «Шебелинське» трактористом, а згодом знову повернувся до роботи землепорядника у сільській раді. Новий етап професійного шляху розпочався у 2004 році, коли Андрій вступив на службу до виправної колонії №17 (установа виконання покарань у селищі Покровське), де працював на посаді молодшого інспектора. Пізніше тривалий час працював будівельником у приватних підприємствах міста Харків.

Створивши сім'ю, він присвятив себе вихованню двох синів. Дбаючи про добробут і затишок родини, придбав будинок у селищі Андріївка. Андрій був люблячим батьком, приділяв значну увагу вихованню дітей та їхньому всебічному розвитку.

З перших днів повномасштабного вторгнення став до лав територіальної оборони. Брав безпосередню участь у звільненні Харківщини, за що був відзначений почесною нагородою. У 2023 році обороняв Бахмут, де отримав контузію, але після лікування повернувся у стрій.

Згодом виконував бойові завдання на території Запорізької області, де отримав поранення. Після лікування продовжив службу у військовій частині А5166 на посаді начальника пожежної безпеки. За проявлену мужність нагороджений державною відзнакою.

9 листопада 2025 року серце Захисника зупинилося.

Похований у селищі Андріївка Ізюмського району Харківської області.

У історико-краєзнавчому музеї Донецького ліцею №2 створено окремий експозиційний простір, де зібрано фотоматеріали, що розповідають про життєвий шлях випускника.

Пам'ять про Андрія Курова увічнено на Алеї Захисників — символі спільної вдячності та незламності Донецької громади. Його ім'я навіки вписане в історію рідного краю серед Героїв України.

Відомості про укладачів зібраних матеріалів:колишня голова Шебелинської сільської ради -Мартинова Ніна Олександрівна, дружина Курова Андрія – Курова Інна Олександрівна